

Sintel som tots

2a Conferència de LI

nº 41 - juny 2003 - donatiu 1,50 euros

Editorial, especial...

Eleccions

pàg. 3, 12-14

Internacional:

pàg 16-20

**Argentina, Mèxic, Perú, França
Evian**

Sintel som tots:

pàg. 3, 6-12

**La lluita, les polèmiques,
les perspectives**

Especial: Eleccions 03

Sindical:

pàg. 4-5

1r de maig, Mitasa, Pirelli

Última hora: Perú

II Conferència de LI

pàg. 15

"Soldados de Salamina"(*) de David Trueba

I la recomanem perquè ens agrada la polèmica. Hi ha opinions per a tots els gustos (i això que els crítics de cine la deixen molt bé) tant sobre la novel·la del mateix nom com

també apareixen al film, per demostrar-ho. Però ves per on, el periodista i escriptor Gregorio Morán defensa que és només una falsificació històrica i que no s'ha de permetre

el fet. I el llibre "Yo fui asesinado por los rojos" (Barcelona, Gráficas Salvá, 1982) escrit per Pascual Aguilar, un altre supervivent de l'afusellament.

Però la polèmica no acaba aquí. Tampoc no hi ha unanimitat de criteris entre lectors i espectadors. Benvingudes siguin totes les històries sobre la guerra civil, però té tant d'èxit el llibre perquè també els rojos afusellaven? O perquè els herois anònims perdonen la vida perquè són els únics que lluiten per l'autèntica llibertat? Perdonar la vida a l'enemic és el primer pas per reconstruir i no destruir? En el fons es neteja la imatge d'un falangista, o bé es posen els falangistes dins el paper que van fer?

Narcís Comadira en un article publicat a El País (13-9-2001) va escriure: "Els falangistes de Sánchez Mazas estaven convençuts de ser ells l'elit que havia de salvar la civilització espanyola enfront dels vents llibertaris, bàrbars, de la Internacional". Per tant, els falangistes creien ser els autèntics *Soldats de Salamina*. Javier Cercas busca el seu *Soldat de Salamina* en un milicià anònim. Si ho aconsegueix, o no, només ho sabreu si veieu la pel·lícula, o compreu el llibre. La polèmica està servida.

* A la batalla de Salamina els grecs, amb 300 vaixells, van vencer Xerxes, que en tenia 10.000. Per tant: uns pocs soldats van salvar la civilització grega en contra de molts bàrbars.

sobre aquest film -basat en la mateixa-.

Anem per parts: es tracta de la recerca d'un soldat republicà que, després d'un afusellament en grup, perdona la vida a un dels supervivents, Rafael Sánchez Mazas en persona, fundador de la Falange i presoner de la República. La investigació per localitzar aquest soldat anònim, heroi perquè usa la seva llibertat per efectuar un acte de pietat humana, és el fil conductor d'aquest relat. Potser cal recordar que el llibre, l'autor del qual és Javier Cercas, és un èxit de vendes des del mateix dia de la seva publicació i que en l'àmbit editorial de l'Estat Espanyol hi ha pocs fenòmens de la seva magnitud.

Personalment creiem que la pel·lícula supera el llibre, d'entrada millora un parell de personatges que estiren del fil de la història. Però, on és la polèmica? Doncs en la mateixa història: l'autor del llibre sosté que està basada en fets reals i aporta uns testimonis encara vius, que

que substitueixi la realitat. Segons Morán, Sánchez Mazas es va inventar la proesa del seu afusellament per netejar el seu covard comportament durant la guerra civil, perquè quan era presoner dels agents d'informació de Barcelona va denunciar a tots els membres de la Cinquena Columna franquista a Catalunya, i vint d'aquests van ser jutjats i afusellats a les costes del Garraf el 4 d'abril de 1938. A canvi, el delator (carnet número 4 de la Falange) va quedar en llibertat vigilada.

Javier Cercas respon a aquests atacs que la versió de Morán només obeeix a rumors dels propis falangistes, i que encara avui en dia viuen a Girona moltes persones que recorden l'afusellament de 48 presos franquistes el 30 de gener de 1939 a prop del santuari del Collell (llavors presó republicana). I posa l'exemple del noi que va ser obligat a enterrar primer, i després desenterrar, les víctimes. També cita la premsa del moment que va recollir

Les eleccions municipals i autonòmiques han marcat l'actualitat estatal del mes de maig. I mentre al carrer s'esperava un càstig d'acord a les exigències de dimissió de les passades mobilitzacions, el PP ha superat la prova. No ho ha fet tan sobradament com presenta Aznar a televisió, però certament no ha estat el plebiscit que tots esperàvem.

L'explicació guarda relació amb el mes de desmobilització que va seguir a l'inici de l'ocupació de L'Iraq. Va ser una desmobilització forçada pels sindicats i partits del règim perquè no afectessin el període electoral, que ha permès al PP intentar de passar pàgina mentre modificava l'IAE o les pensions. No obstant això, identificar els resultats amb un canvi en la relació de forces entre sectors populars i govern podria ser un error. Si sempre les eleccions són una expressió deformada d'elles, en aquest cas, això s'incrementa. Les mobilitzacions van empènyer un sector abstencionista a anar a votar, i aquest ho va fer contra el govern: és l'increment de vots del que seria l'esquerra. Però també va despertar un vot adormit del PP esperonat pels "dimonis socialistes": per això de conjunt també puguen, encara que menys. No obstant això, va haver una important avantguarda de les mobilitzacions integrada essencialment per joves que no van anar a votar, sigui perquè no creuen en el sistema, sigui perquè no veien alternativa: més d'11 milions. El problema no és que no anessin a votar, sinó que tampoc tenen l'organització capaç de frenar la política electoralista dels partits institucionals i continuar la mobilització unitària capaç d'enfonsar a Aznar. En aquest impàs ens trobem.

El govern no està fort, i exemples com el viscut d'escriadassades a Aznar i exigències de dimissió de Trillo per part dels familiars dels 62 militars morts a Turquia són una símptoma d'això. Però també és cert que els resultats electorals afectaran l'ànim almenys per una part del moviment que es pregunta què més fer després d'haver omplert els carrers i votat contra Aznar. Si no aconseguim tornar a unir aquests dos sectors –el de l'abstenció i el que vota contra Aznar– que van omplir els carrers en les passades mobilitzacions difícilment ho aconseguirem. I això no és espontani, és que comenci a construir-se una organització alternativa que expressi aquesta voluntat i batalli per ella. Una alternativa que en aquestes eleccions per descomptat no es va expressar. Cons-

truir-la és la tasca, i només ho aconseguirem a la calor de la mobilització que segueixi enfrontant la política del govern d'Aznar.

El segon tema que ha centrat la situació estatal és la lluita de Sintel. I ho ha estat fonamentalment per la utilització que govern i CCOO han fet del que va passar el 1r de maig per a criminalitzar-la. De nou el posicionament sobre això ha dividit les organitzacions obreres. Per la nostra banda, ni vam acceptar la criminalització de la lluita ni la condemna del company, i sí que vam exigir rectificació o dimissió a la cúpula de CCOO que no contenta amb el boicot a la marxa de Sintel, i a les acusacions anteriors al 1r de maig, obre expedients als companys que representen l'adreça de la lluita i manté la denúncia davant la justícia burgesa contra el company que va perdre la paciència i li va donar a Fidalgo.

Però a més cal tornar a centrar els **e i x o s**, acompanyant l'anterior de la mobilització de tots per aconseguir, al costat de Sintel, derrotar a multinacionals com Telefònica: ¡pel compliment dels acords d'agost! Per la nostra banda, estarem al costat de la seva lluita sigui com van fer els companys de Madrid durant la marxa o el 1r de maig, sigui com es va fer a Barcelona

i Girona posant al seu servei nostres candidatures i els espais electorals dels quals vam disposar. Però perquè guanyin no n'hi ha prou amb actes i comunicats, per més necessaris que siguin. Cal discutir a les empreses com concretar la lluita solidària: des de dins de CCOO amb resolucions de seccions sindicals i organismes del sindicat, però també amb accions en el carrer que forcin a la patronal i govern a complir: aturs, mobilitzacions... convençuts que Sintel som tots.

Els resultats electorals... guarden relació amb el mes de desmobilització...

Sintel som tots!

1r de maig

Oportunitat perduda

Aquest primer de maig, a cavall de la desmobilització posterior al fi de la invasió i l'inici de l'ocupació a l'Iraq, va ser molt més feble que anys anteriors. El pont reforçava la debilitat, i la citada desmobilització, la poca combativitat de les manifestacions. L'única excepció va ser la participació de Sintel a Madrid a la qual dediquem articles específics.

D'altra banda, l'últim cartutx per reforçar la lluita contra l'ocupació de l'Iraq, articulant primers de maig unitaris amb els eixos de *Fora Aznar* i *Contra l'ocupació de l'Iraq*, i per corregir el procés anterior en el qual va estar diluïda la participació de la classe obrera, es va esfumar els

dies anteriors. En això es van complementar, d'una banda unes plataformes contra la guerra que ja el 12 d'abril haguessin desconvocat si haguessin pogut i que cridaven a abandonar la lluita contra l'ocupació, amb reiterades jornades de "reflexió", mentre es preguntaven què tenien a veure elles amb el Dia Internacional dels Treballadors; de l'altre els interessos electorals dels partits institucionals, els de control de la mani del 1er de maig de CCOO i UGT, i el sectarisme d'uns altres com CGT o IAC. Entre tots la van matar, i ella sola es va morir: Aznar va poder començar a passar pàgina i l'ocupació va quedar relegada.

L'única excepció hagués pogut ser Girona on, en plenes mobilitzacions, s'havia arrencat un compromís unitari a tots els sindicats amb els eixos d'Aznar i l'ocupació. Sense quedar clar com, encara que tot apunta a l'acció directa de la CONC, l'acord va desaparèixer.

Per la seva banda, a Barcelona, la punta de llança d'un canvi haguessin pogut ser les resolucions de federacions i territorials de la CGT que van votar un 1er de maig unitari i van ordenar al Secretariat Permanent del Confederal de Catalunya a defensar-lo en la Plataforma contra la Guerra. No ho

va fer. I encara que en la Plataforma ho vam plantejar i ho vam defensar juntament amb un altre company del sindicat, i IAC, CCOO i UGT van quedar compromesos a tenir una reunió "encara que només fos per fer convergir totes les manifestacions en un tancament comú", a l'endemà tots els aparells es desdeïen i la CGT no treballava per aconseguir-lo sinó que esperava al costat del telèfon "per si els cridaven". Un substancial debilitament de la mani de CCOO-UGT que només s'estremia quan cridàvem "Sintel solució, Fidalgo dimissió", una escassa participació en la convocatòria de CGT, i tot just un parell de centenes en la de IAC –i això que agrupava totes les últimes escissions tipus Co-bas- van ser el trist saldo.

Per la nostra banda, a més de la participació a Madrid al costat de Sintel des de Cuzco, a Girona ens vam situar en el bloc de la Plataforma contra la Guerra en el qual només faltaven CCOO i UGT que anaven davant. A Barcelona, amb una nodrida participació d'immigrants la nostra columna va estar a la mani de CCOO-UGT, encara que va haver també companys en la de CGT i la de IAC. A l'acabar les mobilitzacions un centenar de companys i companyes van estar amb LI en el tradicional "asado". Una tradició que també va comptar a Girona amb una vintena de companys i companyes.

Esther. Ensenyament CGT.

Als "asadores"

El Primer de maig: mani i "asado", cada any ho repetim. I ja en van uns quants! Es nota que no ens rendim.

Passem un dia fantàstic amb amics, militants, família i companys. I cada any en som més.

Però, on està el secret de l'èxit de la convocatòria? (quan veiem a d'altres clàssics que ja no estan o bé que estan sols) Doncs ni més ni menys que en el fet que nosaltres comptem amb "asadores" argentins professionals, companys i amics. Mentre els uns anem a la mani, ells no fallen mai: s'estan a la Pineda tot preparant l'"asado" i suant.

Gràcies companys.

Gràcies Moisès, Fernando i Guillermo.

Ens veiem el Primer de maig vinent!

Pedro

Valoració de l'expedient i fallida de Mitasa

1º. Vam coincidir tots els sindicats quan es va produir l'expedient anterior (que no vam signar) que l'objectiu de l'Empresa era tancar-la per evitar el pagament dels deutes acumulats a la SS, Hisenda, Institut de Crèdit Oficial, bancs, etc...

2º. Amb la col·laboració de la resta de Sindicats abaratir els costos dels acomiadaments carregant a FOGASA la major part d'aquests

3º. Evitar la denúncia i exigència de responsabilitats de Soldevila i la Generalitat acordant amb la majoria del comitè les quanties de l'acomiadament –tenint en compte el punt 2on- ahora que marginant a la CGT. Per això en l'anterior expedient els acomiadaments voluntaris eren afiliats a CCOO i els acomiadaments obligatoris de CGT, per la nostra posició sindical. No obstant van haver de readmetre a tots els nostres afiliats i els voluntaris de CCOO encara no han cobrat la indemnització de FOGASA

4º. Com havíem pronosticat en l'anterior expedient, i encara sense haver resolt les indemnitzacions dels afectats, l'Empresa presenta un expedient de Fallida oberta. La definició d'oberta és utilitzada com a excusa perquè sigui acceptada pel jutge ja que, teòricament, es planteja mantenir el màxim de llocs de treball a MITASA.

5º. Enmig de la discussió de la fallida se'ns presenta un ERE de 37 acomiadaments.

6º En aquesta situació se celebren eleccions sindicals i CGT torna a repetir delegada i la secció sindical és una pinya a pesar de l'Empresa.

Si bé no hem estat capaços com a sindicat de portar a terme mobilitzacions per evitar el tancament per les diferents

posicions sindicals, no hem deixat de portar endavant les denúncies, tant a Magistratura com en els mitjans de comunicació de Lleida (han col·laborat molt positivament amb nosaltres) quan la resta de sindicats mantenien una actitud de silenci còmplice, quan no de complicitat directa amb l'empresa, per exemple en l'elaboració de llista dels que havia d'acomiarar.

Què ens vam plantejar com a objectius?

En primer lloc forçar als responsables de la situació (Soldevila i la Generalitat) perquè es realitzessin les inversions per continuar amb els llocs de treball.

En segon lloc rebutjar qualsevol actitud de discriminació sindical en el cas que es donessin rescissions de contractes.

En tercer lloc que fos l'Empresa qui pagués les indemnitzacions i no FOGASA, que aquestes fossin amb voluntaris.

Què s'ha aconseguit:

1º. El compromís de subrogació dels contractes i condicions de treball dels treballadors de MITASA després de la sortida de la fallida amb un «nou» soci inversor.

2º. Que l'expedient de 35 treballadors de MITASA sigui, en el cas de CGT, amb voluntaris i previ pagament de les indemnitzacions i tot el que se'ls hi degui.

Per això vam considerar positiu l'acord i fruit, més que d'una pressió social, d'una posició política de denúncia dels responsables de la fallida i una coherència i fermesa en aquesta denúncia.

Per això caldrà continuar vigilant i reforçar la unitat dels treballadors per evitar que la «inversió forçada» per continuar mantenint els llocs de treball sigui només un parèntesi.

Armando Varo. CGT

Fe d'errada

En el LI 40, en el subtítol de Reckitt Benckiser, posava multinacional alemanya quan és britànica.

Pirelli- Vilanova

Persecución sindical

Dos companys de la Secció Sindical de CGT de Pirelli Telecom a Vilanova i la Geltrú, han estat sancionats amb falta Molt Greu de 60 i 16 dies respectivament d'ocupació i salari.

S'està produint una persecució sindical clara contra aquesta secció sindical, fet que ja s'està denunciant als medis de comunicació.

Els companys havien format part del Comitè d'Empresa i l'empresa no els ha convocat previament per exposar els fets dels que se'ls acusa, tot això comptant amb la connivència de la majoria del Comitè composta per 5 membres de la UGT, dos dels quals van donar parte a l'empresa per a que fossin sancionats.

Demanem que s'enviïn faxes i emails:

PROU PERSECUCIÓ SINDICAL
A CGT
RETIRADA D'EXPEDIENTS
SANCIONADORS ALS
COMPANYNS DOMENECH I
GAMAS

Els podeu enviar a les següents adreces:

fax: 938116031

E-mail: telecom.es@pirelli.com

*Federació comarcal
del Garraf de CGT.*

Amb la columna del nord

Des de les *Plataformes de Sierra Norte en defensa de l'Escola Pública i contra la Guerra* es va decidir rebre els treballadors de Sintel que passaven per la Sierra Norte: des de Burgos uns 100 treballadors composaven aquesta columna.

va fer lliurament d'una guardiola per a la caixa de resistència de Sintel: obrers i estudiants vam anar en manifestació fins la plaça de l'Ajuntament per protestar per la insolidaritat dels seus components (fotos 2 i la 3 en portada). Vam aconseguir que els fos possible dormir a Torremocha, on se'ls va preparar un sopar calent que vam compartir amb ells (foto 4 i 5).

El dia 27 d'abril arribaven a Buitrago de Lozoya (foto 1), se'ls

L'endemà, 29 d'abril, la seva

1. Columna del nord a Buitrago de Lozoya

4- Cami a Torremocha

va rebre i els companys de Buitrago van aconseguir que poguessin dormir al polisportiu de Buitrago.

següent parada era San Agustín de Guadalix. Ajuntament també del PP: ningú no els va rebre i les instal·lacions que els van deixar, la piscina, eren del tot insuficients per als 100 treballadors. Van haver de repartir-se entre cases de companys de Madrid. Encara així vam compartir el sopar amb ells.

Tot i les gestions que es van fer perquè els treballadors de Sintel anessin l'endemà a La Cabrera, i perquè poguessin dormir, van ser inútils: l'Ajuntament de majoria popular els va negar el polisportiu. El dia 28 passaven per La Cabrera on van ser rebuts per estudiants de l'Institut i on se'ls

El dia 30, i després d'haver passat la "zona nacional", arribaven a San Sebastián de los Reyes y

2. Mobilització a La Cabrera

5. Torremocha

Alcobendas, sent rebuts per personalitats municipals i companys de CCOO fonamentalment. Es va fer un acte a la plaça de l'Ajuntament d'Alcobendas a la tar-

6. Alcobendas

da (foto 6).

Un 1er de maig ple de provocacions

La cita de Sintel el 1er de maig era a Cuzco, lloc on s'unirien les sis columnes que havien completat la Marxa de la Dignitat. A les 9.30 la plaça de Cuzco estava presa pels antiavalots amb una ordre: que no arribessin a la cita del 1er de maig a Cibeles. Vam estar amb ells a Cuzco i vam ser testimonis de les provocacions i demostració de força de les forces de seguretat de l'Estat (fotos 7 i 8). Després de fer una assemblea allà mateix, es va decidir baixar caminant per les voreres fins Cibeles.

Sens dubte si haguéssim de descriure aquest 1er de maig el definiríem d'antiburocràtic. Els crits contra Fidalgo per les seves declaracions durant tota la setmana, en les quals va acusar a la direcció dels treballadors de Sintel d'utilitzar mètodes gansterils, d'haver rebutjat contractes i un llarg etc... van crispar els ànims, no només dels treballadors de Sintel, també de molts afiliats a CCOO que entenem que aquests no són mètodes a utilitzar pel nostre sindicat perquè

7. 1er de maig. A Cuzco

8. 1M. Rodejats pels antidisturbis a Cuzco

col·loquen la direcció del nostre sindicat del costat de la patronal i el govern, que públicament apunten a la direcció confederal de CCOO de ser l'obstacle per a una possible sortida negociada al conflicte de Sintel. (fotos 9 i la 10 a pàg. centrals).

Carmen. Madrid

9.1M. Per fi cap a Cibeles

Sintel, mentides i cop de pancarta

El Primer de Maig a Madrid en Fidalgo, secretari general de CCOO, va rebre d'un treballador de SINTEL un cop al cap, amb el pal d'una pancarta, que li va produir una ferida que va sagnar aparatosament. Aquesta acció i les repercussions posteriors exigeixen un posicionament. Si l'agressió l'hagués realitzat un feixista la denunciaríem per representar l'odi de la seva política de destrucció de les organitzacions obreres, però al contrari respon a l'odi obrer a la traïció de la burocràcia a la lluita sindical.

Vist amb objectivitat, l'incident de l'1 de maig sinó inevitable almenys era molt probable. Des de dies abans en Fidalgo havia insultat de gangsterisme als dirigents dels treballadors de SINTEL, CCOO havia difós falses informacions d'ofertes de treball i circulars difamatòries als afiliats i, per reblar el clau, havia cridat la policia per desallotjar-los dels locals del Metall de CCOO per evitar que fessin una assemblea, afegint-se a la repressió del govern que els havia prohibit manifestar-se. Aquests atacs se sumaven al desgast que han sofert els treballadors de SINTEL durant tant de temps, que fins i tot ha portat al suïcidi a alguns d'ells, i que fan mínimes les conseqüències físiques d'un trauc de dos punts.

Respectant les disculpes individuals que va donar després el treballador en concret sobre aquesta acció, i en les quals va explicar -entre d'altres coses- el seu nerviosisme per tenir el subsidi d'atur a punt de finalitzar, **els treballadors com a classe no podem penedir-nos de la violència**, sovint menor que la de l'opressor, de l'oprimint desesperat per la violència del sistema. També els treballadors de SINTEL com a primera reacció, van replegar-se i van desmarcar-se d'una acció individual d'un dels seus, interioritzant la pressió unànime dels mitjans de

difusió i els atacs del reformisme. Tots els treballadors hem de solidaritzar-nos amb els de SINTEL i la seva lluita, no han comés cap "delicte" excepte el de confiar en la mobilització per aconseguir les reivindicacions.

Les decisions de Fidalgo, i d'altres de l'Executiva de CCOO, han col·laborat a no poder resoldre les reivindicacions de SINTEL. La negativa a recolzar la vaga del 20 d'abril contra la guerra i el Govern, i la continua desmobilització que preconitzen en favor de l'estabilitat política, comporten l'expulsió de col·lectius del sindicat augmentant la divisió sindical i la continuïtat de la violència quotidiana d'aquest govern. No desitgem la violència perquè no desitgem aquest món que és el de la violència organitzada contra la majoria de la població. Però els que tenen el poder, i Fidalgo en té, sempre es presenten com a víctimes quan apareix la violència i volen fer creure que no són responsables de cap acte violent davant la resta dels éssers humans. És el mateix mecanisme utilitzat pel PP.

Tota la premsa burgesa i els partits parlamentaris, inclosos els d'esquerra, corren a presentar com a demoníaca la violència "vingui d'on vingui", però curiosament s'obliden de una violència tant propera com l'exercida per l'Estat Espanyol al País Basc que va omplint les presons dia a dia. La denuncia de la violència obrera va lligada a l'ocultació de la violència legal o il·legal burgesa. A aquesta actitud nosaltres oposem, sense hipocresies, una denuncia de classe enfrontada senyalant la situació creada pel sistema com a origen de la violència. La violència existeix i és inevitable, denunciem la violència de la burgesia i no recolzem cap denuncia de la violència dels oprimits! Tots sabem com la burgesia utilitza la violència per justificar la repressió i, tots sabem també que quan els conflictes s'agreugen hi esclata, només cal mirar la TV...

No es tracta ni de lamentar ni de responsabilitzar-nos de la violència espontània, sinó de **discutir en les organitzacions obreres com defensem les nostres reivindicacions i quins mitjans són necessaris per aconseguir-les**, evitant la paràlisi front els atacs burgesos. Cal discutir la situació a la qual ens han portat les direccions burocràtiques i les campanyes de moderació burgesa que fan dubtar als manifestants si és "anticonstitucional" llençar un ou o cridar "assassins", per exemple.

Fraga, Zaplana i Aznar, entre d'altres, culpabilitzen l'esquerra parlamentària d'haver sembrat "*malos vientos*" en la protesta contra la guerra. No ens estranya. El que tampoc no ens estranya, però si és lamentable que Fidalgo segueixi l'exemple dels anteriors i passi la pilota responsabilitzant "a qui no rebutja la violència i està darrere d'ella encara que no l'exerceixi", i CCOO hagi anunciat una denúncia contra els dirigents sindicals de SINTEL, seguint així un camí sense aturador, còmplice del sistema repressiu de l'Estat Espanyol, que comença contra l'oposició sindical però que no se sap on acaba, amb l'esquerra extraparlamentària, els independentistes, els moviments anti-sistema...?

Els diaris burgesos i alguns d'obers diuen que l'agressió a Fidalgo ha enterbolit la manifestació per la pau. Tot el contrari! Front la negativa dels organitzadors de l'acte a deixar els micròfons a una lluita obrera necessitada de tot el recolzament possible, un buròcrata sindical ha rebut un cop de pancarta: simbòlicament les reivindicacions obreres han xocat al cap del màxim dirigent de CCOO, posant llum a la mentida i l'engany que realitzen cada any, amb el ritual de monopolitzar la manifestació de la diada internacionalista, amb els seus discursos buits.

Jaume. Adm pública. CATAAC.

comunicats

Polemitzant fraternalment amb la declaració dels mateixos treballadors de Sintel, com a LI vam treure la següent declaració:

Als treballadors de SINTEL
A l'opinió pública

Davant dels successos que van passar el 1er de Maig a la manifestació de Madrid volem manifestar:

1. L'enfrontament que es va produir a la manifestació no es pot separar del grau de crispació que s'ha anat introduint des de la direcció de CCOO, quan el mateix Fidalgo va acusar indignament als dirigents de Sintel d'utilitzar «mètodes gansterils» o quan fa poc els va fer fora del sindicat al recórrer a la violència policial. Com tampoc de la crida al boicot realitzat per la direcció de CCOO a la marxa que va començar uns dies abans i que acabava el 1er de Maig. Amb totes aquestes activitats i declaracions la direcció de CCOO va fer un treball de suport al Govern i a Telefònica, al desacreditar la lluita dels treballadors de SINTEL.

2. És en aquesta situació que es van produir els fets del 1er de Maig. Lamentem els mateixos perquè han permès al sindicat i al Govern emprendre una ofensiva de criminalització de la lluita de Sintel i un aïllament de la mateixa. En aquest sentit rebutgem la declaració del *sector crític de CCOO* quan diu que *"Ha d'actuar la justícia sobre l'autor de la agressió"*, ben al contrari creiem que el company ha de rebre tot el nostre suport i comprensió. Cridem al sector crític a rectificar la seva posició. Creiem que l'actitud del company demanant disculpes és clara, i rebutgem la demanda davant la policia presentada per la direcció del sindicat. **Exigim la retirada immediata de la denúncia i l'exigència d'arxiu**

immediat del cas.

3. Rebutgem l'inici d'expedients dins de CCOO contra la direcció dels treballadors de Sintel. La direcció del sindicat emprén una caça de bruixes utilitzant el mateix "argument" que el govern quan pretén criminalitzar als qui "inciten a la violència". No només rebutgem les sancions com a forma de resoldre les desavinences internes, sinó perquè situa objectivament a la direcció de CCOO del mateix costat de la patronal i el Govern, i dóna cobertura a la represió que pateixen i han patit els treballadors de Sintel, represió policial que es va evidenciar durant la marxa i el mateix primer de Maig. **Retirada de tots els expedients a CCOO.**

4. Aquest fet puntual en res pot obviar l'extrema gravetat de les acusacions que va llençar Fidalgo contra els dirigents dels treballadors i les actuacions de boicot a la seva justa lluita. Aquestes actituds han de ser incompatibles amb la direcció d'organitzacions de treballadors, quan sectors dels mateixos estan en lluita. CCOO ha de posar-se del costat dels treballadors de Sintel en la lluita. **Cridem als afiliats de CCOO a exigir la immediata rectificació pública de les declaracions de Fidalgo o la dimissió del mateix.**

5. Cridem a tots els treballadors i treballadores a recolzar en aquests moments difícils als companys i companyes de Sintel, a exigir a Telefònica i al Govern a que compleixin els compromisos.

Tot això, perquè *si guanyen els treballadors i treballadores de Sintel, guanyem tots.*

6 de maig de 2003

LI

CríticCCOO

Ens sembla imperdonable el comunicat del sector Crític de CCOO davant els fets del 1er de Maig, no només per la seva condemna genèrica de la violència, sinó especialment per la seva crida a l'acció de la justícia burgesa contra un treballador. Extractem de la seva nota de premsa:

"Davant els fets succeïts el Primer de Maig a Madrid, el sector crític de CCOO vol manifestar el següent:

** Rebutgem amb absoluta rotunditat l'agressió soferta pel secretari general del sindicat de CCOO. No es pot defensar cap posició sindical o de qualsevol altra naturalesa a través de la violència. Des d'una posició sindical i pacifista hem de condemnar els fets violents, els realitzi qui els realitzi. En la tarda d'ahir vam traslladar expressament a José María Fidalgo la nostra solidaritat.*

** Ha d'actuar la justícia sobre l'autor de l'agressió.*

Però no es pot criminalitzar tot el col·lectiu dels treballadors de l'antiga Sintel.

** Seria profundament injust i equivaldria al que ha fet el govern amb les multitudinàries manifestacions en contra de la guerra de L'Iraq, quan es produïa algun incident violent aïllat. Els treballadors de Sintel han demostrat a través de la seva ja massa llarga lluita un comportament tan pacífic com tenaç (...)*

** És necessari rebaixar la tensió entre el sindicat i els treballadors de Sintel. Han hagut declaracions que no han ajudat gens a tenir un Primer de Maig tranquil. És urgent el restabliment de les relacions entre la Federació del Metall i els treballadors de Sintel, per elaborar un pla d'actuació conjunt que, amb el suport confederal, busqui una solució definitiva al problema (...)*

** Finalment, exigim al Govern i a Telefònica que assumeixin les seves responsabilitats perquè s'acabin de complir els acords d'agost de 2001.(...)"*

Madrid, 2 de maig de 2003.

Sabies que el Ministeri de Treball va permetre fer-se amb el control de Sintel a Carlos Gila per tan sols 2 •? Sabies que Fernández Toxo (Secret. Gral. de la Federació de Metall de CCOO) no va permetre que els treballadors intervinguessin directament en les negociacions amb l'Administració per a la solució del conflicte? Sabies que 14 companys de Sintel han mort durant el conflicte, hi ha més de 100 en tractament psiquiàtric o que un company va tenir un infart en la recent marxa a Madrid? Sabies que CCOO no estava per la feina de muntar el Campament de l'Esperança i que no es va mullar fins 2 mesos després? Sabies que la direcció de CCOO va enviar els antiavalots a desallotjar de la seva seu als treballadors de Sintel reunits en assemblea (afiliats a CCOO en gairebé la seva totalitat)? Sabies que Telefònica genera demandes del tipus que feia Sintel que donen treball a més de 30.000 persones (de les quals el 60% són precaris)? Si no ho sabies, igual l'esparadrap de Fidalgo t'impedeix veure el bosc.

Perquè diem que SINTEL SOM TOTS? La resistència de Sintel s'ha convertit, des del principi, en una lluita exemplar que enfronta els plans d'explotació i misèria de la burgesia, de la mà primer del PSOE i ara del PP, amb el vist-i-plau i el silenci còmplice dels sindicats.

Una política que té dos eixos fonamentals: la desregulació salvatge que augmenta la productivitat i segmenta a la classe

Sintel

obrero (ETTs, contractes temporals, abaratament de l'acomiadament, externalització de serveis, escales salarials diferents per a un mateix lloc de treball, etc.), les privatitzacions i la diferència al seu favor dels salaris indirectes. I l'únic objectiu d'aquestes mesures és incrementar la taxa de beneficis. Així, Telefònica, com altres moltes empreses estatals, una vegada venudes a preu de saldo, necessitaven desem-pallegar-se de tots aquells treballadors directes i indirectes que suposaven un fre a les seves ànsies de guanys. Per això va liquidar Sintel. Avui la segregació i la fragmentació de l'empresa, fan que el sector estigui integrat per una cadena de subcontractes que arriba fins els treballadors autònoms i als immigrants sense papers.

La lluita de la plantilla de Sintel per la recolocació amb ocupació estable i amb els seus drets, enfronta objectivament no només els plans de la burgesia sinó a les direccions sindicals majoritàries que han fet possible, durant aquests anys, la imposició d'aquests plans d'explotació. La seva lluita desemmascara una teranyina de corrupció, complicitats i mentides. Perquè és cert que no va existir, ni existeix, una política real de resistència a aquests plans per part dels sindicats. Perquè han imposat la desmobilització de la classe obrera. Perquè Fidalgo menteix quan diu que han existit ofertes de treball (llevat que el requeriment als treballadors d'enviaments de currículums a determinades empreses s'entengui com a oferta). Perquè la política de Fidalgo de

fer expedients als dirigents de Sintel és canalla, com diu la laboralista M^aLuisa Suárez: Fidalgo no pot expedientar la classe obrera. Perquè és cert, com diuen els de Sintel que diu el govern, que el tap a la solució del conflicte és Fidalgo. I és que la lluita de Sintel i el model sindical que imposa, és contrari al model sindical que dirigeix Fidalgo, més obstinat a fer d'ell una empresa de serveis que una eina de lluita al servei de Sintel i de la classe obrera. Perquè si Sintel guanya és possible frenar la precarietat imposada per Telefònica. Per tot això, **Sintel som tots.**

Miguel. Madrid

Amb Telefònica i Sintel

Telefònica de Barcelona, Madrid, Euskadi i Navarra van a la vaga el 4/06 pel conveni - que vol precaritzar encara més llocs de treball amb segregacions-, contra les sancions de l'empresa, etc... i especifiquen entre les seves reivindicacions l'exigència de solució a Sintel per part de Telefònica. Es proposen seguir el 18, després d'avaluar els resultats.

Aquesta és una bona oportunitat per a mobilitzar-nos amb Sintel en les convocatòries dels companys de telefònica, i per a que -de confirmar-se la vaga del 18- aquesta pugui tenir un àmbit estatal i pugui acompanyar-se d'una crida a un atur simbòlic en els demés sectors en solidaritat amb Sintel i mobilitzacions unitàries exigint el compliment dels acords.

Sintel som tots

som tots

El que va passar el 1er de Maig a Madrid és força conegut. Això sí, va interessar treure-ho en primera pàgina de tots els diaris del país. El company que va donar un cop a Fidalgo es va disculpar públicament i es van fer tots els intents possibles perquè el problema de fons de Sintel quedés diluït entorn d'aquests esdeveniments. Per tot això vam enviar un comunicat de suport als treballadors de Sintel (veure requadre i article específic sobre violència). Però, què fer?

La AAVV Orcasur els va oferir les seves instal·lacions perquè poguessin seguir a Madrid al llarg de tota la campanya electoral. Alguns d'ells se'n van haver d'anar a unes instal·lacions municipals de Leganés, doncs no hi cabien tots. Des del dia 8 de maig i fins el 23, des dels afores de Madrid van emprendre una campanya per demanar que hi hagués un compromís polític de les forces més representatives, perquè s'aconegués un mitjancer en el conflicte. Ja sabem que les campanyes electorals poden fer "miracles", i encara que va haver referències mínimes al conflicte de Sintel, ningú no es va comprometre en ferm.

Durant tots els dies que vam poder fer costat als companys ens van agrair totes les mostres de suport que havien rebut. Però la nostra pregunta sempre va ser la mateixa: ara com podem seguir donant-vos suport? Entenem, i així ho hem discutit amb els companys, que si el tap al seu conflicte té nom i cognoms ha de ser des dels organismes de base de CCOO des d'on hi hagi una exigència a encarar el conflicte i respectar a la direcció dels treballadors de Sintel. La necessitat d'una campanya d'exigència al nostre sindicat pel

compliment de l'acord, per la rectificació pública de les acusacions fetes per Fidalgo, per la retirada de la denúncia al company de Sintel i cap expedient als afiliats de Sintel són els eixos fonamentals per on avui ha de passar la solidaritat. Sens dubte que aquest conflicte divideix aigües dins del sindicat i no podem romandre impassibles davant aquests fets que, en el fons, plantegen un model sindical de gestió i on la democràcia interna brilla per la seva absència. Des d'algunes federacions de Madrid, on destacats dirigents van mostrar el seu desacord amb el Confederal pel que fa a Sintel, plante-gen un greu problema intern: tot aquell que no acati resolucions del Confederal (aquí podríem ficar la resolució confederal) pot tenir problemes. Problemes que poden passar per una gestora imposada des del Confederal a totes aquelles federacions que mostrin públicament el seu desacord. En aquestes circumstàncies alguns opinen que cal resoldre els problemes al Congrés. Entenem que si per arribar al congrés cal ometre el conflicte de Sintel estem sent partíceps de la política del Confederal. No es pot permetre que un assumpte d'aquesta gravetat passi sense pena ni glòria, i mentre s'arriba al congrés als companys de Sintel els han pogut fins i tot expulsar del sindicat. És necessari donar suport prenent partit i utilitzant els nostres organismes. La solidaritat es queda coixa i és enganyosa si no es dona un pas més.

Tot això ho vam manifestar en les nostres federacions, recollint signatures entre afiliats de CCOO, a *l'Assemblea contra la Globalització Capitalista i la Guerra* on molts dels seus components són de CCOO i del sector crític i es van sentir molt molestos per la nostra declaració.

LI el 1er de maig a Madrid, amb Sintel

Per fi el dia 23, a l'última assemblea, es va presentar Agustín Moreno, de la direcció del sector crític a Madrid. Però a ells ens seguim dirigint: quina posició tindrà dins del sindicat pel que fa a Sintel?

Els treballadors de Sintel no donen per tancat el conflicte i seguiran. El nostre compromís és, ha estat i serà seguir donant la baralla interna dins del nostre sindicat, així com qualsevol suport que sigui al nostre abast: els vam oferir els nostres espais electorals a Barcelona i Girona, vam acompanyar a la columna del nord, i seguim treballant amb companys de Telefònica perquè es pugui donar una resposta. Resposta que ha de ser de tots els treballadors i afiliats: l'incompliment dels acords de Sintel ha passat a primera pàgina, passa a ser "problema d'Estat", com han repetit en les seves assemblees. És necessari donar un càstig a un tipus de lluita històrica entre el moviment obrer i que els treballadors de Sintel han enarborat. Per això el càstig exemplar a Sintel es fa extensible per part de Telefònica, el Govern i els Sindicats al conjunt de la classe obrera. La nostra solidaritat és vital no només perquè guanyi Sintel sinó perquè puguin guanyar altres lluites.

Carmen-Madrid
CCOO-Ensenyament

Tornem a la lluita

La nostra campanya electoral, tant de Barcelona com de Girona, la vam oferir als treballadors de Sintel. En aquest període la majoria estava a Madrid, i va ser la companya Virginia Vilà, ex-treballadora de Sintel

i membre del comitè de Catalunya, qui va quedar a Barcelona com a portaveu i encarregada de centralitzar les accions que aquí es realitzessin al tornar de la marxa i el 1er de Maig a Madrid. A ella vam entrevistar passades les eleccions per tal de fer un balanç i veure les perspectives. En aquests moments ens informa també que la denúncia de CCOO contra el company que va donar un cop a Fidalgo no ha estat retirada encara.

LI- ¿Com has vist tu aquest període aquí a Barcelona?

VV- La veritat que, després del 1er de Maig, tots els treballadors teníem una mica de por per com se'ns havia criminalitzat per part dels dirigents de CCOO. Però per a sorpresa grata, tots els col·lectius, de tot tipus, han estat amb nosaltres i ens han ajudat. Han intentat que la nostra veu arribés, vosaltres d'una manera, altra gent amb assemblees... i la veritat que és molt positiu pel que fa al col·lectiu de gent. Ara, la mare de la qüestió és bastant més difícil:

Una de les pancartes de la campanya de LI a Barcelona

estem intentant des de Madrid, des d'aquí a Barcelona, trobar un mitjancer... i aquí fins i tot amb CiU, ja que ells també van signar els acords, per tal que faci pressió perquè s'arribin a complir, i encara que ells diuen estar d'acord en tot, sempre ha aparegut el fantasma de Fidalgo i de tota la seva cort que posen el tap i no deixen que anem més enllà: el que volem en realitat és que s'acompleixin els acords d'agost del 2001, però ens estan posant contínuament pals a la roda....

LI- ¿Com vas veure la nostra campanya?

VV- A Girona vaig estar tot el dia i això em va donar oportunitat de conèixer-vos. Coneixia les banderes però no a vosaltres, només de parlar per telèfon. I ho vaig trobar molt positiu: gent amb moltes idees, i amb ganes de seguir endavant i fer coses. I a Barcelona, la cosa va ser una mica ràpida, però el que més em va agradar és que teniu col·lectius de tot tipus, de totes les edats, i crec que així es poden aconseguir moltes coses.

LI- ¿I el balanç de l'acte i la passada de la pel·lícula de les columnes baixant a Madrid per al 1er de Maig? Ens va semblar que hi havia molta gent, molta història, però poques propostes: ¿com ho vas veure tu?

VV- Hi va haver molta gent. En quant a propostes, va estar la de que Telefònica es mogués i allò de les 4 hores d'atur amb el punt de Sintel específic per al dia 4 -i ja vas veure que vaig llançar la proposta de que intentés fer-ho igual tothom-. De banda també s'està movent el tema amb la Comissió de Drets Humans del col·legi d'Advocats,

tant a Barcelona com a Madrid, per a dur el tema de la nostra fallida. I a veure, la gent segueix trucant i tinc actes per a la setmana que ve a diferents llocs... joestic punxant molt que tothom vagi el 4 de juny a Telefònica, a la concentració, i que la gent vegi que no ens podem adormir, i no només per Sintel, perquè després de les mobilitzacions contra la guerra, i veient els resultats de les eleccions amb aquesta dreta franquista, doncs suposo que tampoc

Virginia després de la projecció del "Efecto Iguazú" en un acte de la candidatura de LI a Girona.

nosaltres, com Sintel, ens hem d'adormir... i punxar a la gent, que de vegades la culpa també és nostra i pequem de prudents. Però jo crec que a partir de la setmana vinent tornarem a la càrrega...

LI- I el futur?

VV- Incert. Al juliol s'acaba l'atur dels que encara en tenim, i si no es troba alguna cosa suposo que hauríem de començar a buscar-nos la vida. El que passa és que l'Associació de Treballadors de Sintel seguirà oberta a càrrec dels jubilats, perquè com està la querrela criminal, la fallida i tot... o sigui que encara en les pitjors, seguirem tenint aquest punt de trobada. Però això serà només si no aconseguim el que volem: que es dugui a terme el nostre pla laboral. Això és una associació anònima laboral, que ve a ser una cooperativa, però difereix en que

mínim el 51% de les accions ha de pertànyer als treballadors, i la resta a socis capitalistes. El soci capitalista el tenim, es diu Adell, que havia estat director de recursos humans a la Renfe, del PSOE, i també va estar a la direcció de Sintel i va marxar -quan van començar els "mangoneos"- després d'alertar al comitè intercentres, o sigui que per a nosaltres té prou credibilitat. És un pla laboral que està posat en totes les comunitats autònomes on hi ha treballadors de Sintel, i l'hem presentat a tots els grups parlamentaris a Madrid, a totes les autonomies, a la CEOE de telecomunicacions... tothom diu que és preciós i que cal una empresa d'aquest tipus, però ningú no es compromet a demanar la borsa de treball a Telefònica. I ens trobem amb el tap de Fidalgo: que tampoc no hi ha qui forci a l'empresa a complir, quan vol segregar, precaritzar... I a ells els donaria molta por una cosa com la nostra en aquest sector.

LI- Aquesta sortida és més tancada que els acords del 4 d'agost, ¿no?

VV- Bé, a l'acord hi ha dos punts: o ens donen treball en una empresa del sector de Telefònica, o es podria veure un pla laboral conjunt per a tots els treballadors de Sintel. I veient com està el sector... doncs fem una proposta que pugui tenir futur: treball n'hi ha, el que passa és que ells el volen pagar baix i en precari. De totes maneres, sigui una solució o una altra, crec que si aconseguíssim els compromisos, demostrariem que els treballadors units podem derrotar a una multinacional.

LI- És cert allò de que Sintel som tots. ¿Vols dir alguna cosa més?

VV- Moltes gràcies a LI per haver-nos deixat aquestes estonetes als mitjans perquè almenys la gent ens escolti i sàpiga que la veritat, almenys, té dos costats. I de moment, jens veiem el 4!

LI a Girona

Construint una alternativa

Amb la idea d'avançar en la construcció d'una alternativa, a l'esquerra dels partits parlamentaris actuals, que tingui relació amb la lluita quotidiana, vam presentar a Girona la nostra candidatura. La primera idea era que fos una candidatura amb les organitzacions i moviments amb qui hem compartit la lluita: en defensa dels drets laborals i dels drets dels immigrants, denunciant el govern del *chapatote*, per la solidaritat internacional amb el poble palestí i també contra l'atac imperialista al poble iraquí, contra les privatitzacions, la repressió i la llei de partits, el procés d'il·legalització de HB i de les llistes d'AuB, la LOU i la Llei de Qualitat, etc. Després de parlar amb diversos col·lectius pròxims sense obtenir cap resultat, vam presentar la llista com a Lluita Internacionalista, però amb el suport de moltes persones a nivell individual.

El nostre compromís era el d'impulsar una candidatura de lluita de manera que, com en campanyes anteriors, vam cedir part dels nostres -petitíssims- espais electorals a companys que estan en lluita. Els companys/es de Sintel van voler aprofitar-ho i així vam cedir-los part del temps de propaganda electoral que ens tocava -en total només 10 minuts a RNE- i el 14 de maig vam compartir amb una companya de Sintel el nostre acte sobre la lluita sindical, després de passar la pel·lícula «El efecto Iguazú». Fruit de la participació en l'acte dels companys del corrent d'opinió per un gir sindical a l'esquerra estem impulsant, amb ells, un Comitè de suport a Sintel a Girona i que compta amb la participació de la CGT, del CS la Màquia i organitzacions polítiques i socials.

Durant la campanya vam poder participar en un debat organitzat per

l'assemblea del CS la Màquia sobre la possibilitat o no que les eleccions fossin una eina de lluita, amb EU-IU, la CUP i la CNT; també vam participar en un altre sobre el dret de ciutadania dels immigrants organitzat pel GRAMC en què va parlar Sebastià Salellas com a candidat de LI i en un sobre mobilitat sostenible organitzat per Mou-te en bici. Pel que fa a la presència de LI als mitjans de comunicació ha estat escassa i als debats organitzats per molts d'ells n'hem estat exclosos, com la CUP, de manera sistemàtica amb el vist-i-plau entusiasta de les candidatures dels partits parlamentaris i només amb acció directa hem pogut arrencar-los la lectura de comunicats de rebuig i alguns espais en els mitjans corresponents. Així vam aconseguir uns minuts a la Cadena Ser, a RAC 1 i en el debat organitzat per TV Girona i el diari El Punt, en aquest cas interposant-nos directament

amb cartells amb algunes consignes entre les càmeres i els candidats dels partits parlamentaris.

La resta d'activitats durant la campanya han estat el piqueteig en centres de treball (a la Nestlé, a la Simon, a l'Ajuntament de Girona i -especialment destacada per la vinculació amb Sintel i pel treball de companys amb qui compartim el corrent d'opinió a CCOO- a Telefònica...), a la Universitat de Girona i als mercats; les rondes amb megafonia per la ciutat; els cartells i pancartes (contra la guerra, con-

tra la privatització de serveis públics, contra la Llei de partits, una d'efímera que clamava contra Aznar i contra el Rei...); i un acte de tancament de campanya "Contra el nou ordre imperialista de la repressió i de la guerra" amb la participació de més de 40 persones.

El resultat obtingut per LI a Girona ha estat del 0,3 % (120 vots), i per la CUP d'un 1% (381 vots), poc significatiu en el seu conjunt. L'abstenció del 39% i la concentració de

vots als 5 partits parlamentaris, on els que puguen s'han "alimentat" dels pactes de govern tipus Barcelona amb IC-EA i E R C . A q u e s t s esperaven millors resultats en nombre de regidors, però cal

ressaltar la pujada del PP a Girona i, sobretot, a Salt fent ús a la campanya del tema immigració recollint vot obrer.

En resum, una campanya intensa en què hem d'agrair l'ajuda de tota la gent que s'ha mogut al voltant de la candidatura i en la qual hem aconseguit de fer sentir els nostres crits centrals de fora el govern del PP, en suport a les lluites i per un reagrupament a l'esquerra del pacte IC-EUiA.

Jordi - Girona

Municipals de LI a Barcelona

A contracorrent

La millor síntesi del que va ser la nostra campanya electoral a Barcelona va ser el nostre propi acte de tancament del passat 23. A contracorrent de l'antidemocràtica distribució d'espais públics i creuat per un acte en solidaritat amb els treballadors de Sintel, als qui havíem cedit la meitat de quant vam disposar –públic i propi- de propaganda electoral.

Pocs dies abans havíem denunciat – a uns mitjans que, comercials o "alternatius", van silenciar la denúncia- la total discriminació de les candidatures petites. Ja s'havien succeït fins obertes mentides com que no existia "més que una alcaldable-dona" –la de IC- negant l'existència de la nostra companya Cristina, o de Roser Veciana... Els fets demostraven una vegada més que tot –lleis, mitjans de comunicació, actuació de les institucions...- està al servei de reproduir als qui avui ocupen càrrecs. Així, a les ja reduïdes possibilitats d'accedir als mitjans, se suma la utilització d'informació privilegiada sobre els mitjans públics per part dels cinc grans: PSC, CIU, PP, IC-EUiA i ERC formen la comissió de ràdio i televisió que és l'organisme que reparteix franges horàries i temps de propaganda electoral. A pesar de les reiterades demandes de que fessin públics els acords, els van negar fins el dia 8, a menys de 24 hores d'inici de la campanya. Això impossibilitava tenir preparat

res, però els mitjans havien fet públic que 10 dies abans els cinc grans havien fet declaracions mentre gravaven els espots... Les queixes davant la Junta són del tot inútils, i no és d'estranyar que dugués a companys i companyes de Verds i Més a encadenar-se en protesta a BTV. A això cal afegir la retirada sistemàtica pels serveis *municipals* de les nostres pancartes, fins i tot en els llocs assignats per la Junta Electoral... Encara i així vam enganxar i penjar i tornar a penjar pancartes amb l'*Aznar fora*, *Tothom*

amb Sintel, o *Solidaritat amb Euskadi, Palestina i l'Iraq*. I qui va tenir humor per mirar BTV a les 9 del matí, va poder veure el vídeo en el qual vam compartir el temps amb els treballadors de Sintel. L'únic acte públic on se'ns va convidar a participar va ser el d'immigració a la Casa de la Solidaritat, ocasió en que, excepte Verds i Més, els altres partits van optar per no aparèixer davant un públic de més de 50 immigrants que volien respostes concretes i no programes electorals.

El segon fet abans esmentat, va ser el lamentable actuar de qui, argumentant la solidaritat amb Sintel, tenien tot l'interès de tenir un contra-tancament de campanya: uns perquè es defineixen "alternatius", d'altres perquè organitzats dins EUiA, volien aparèixer com a crítics i no al costat d'una Imma Mayol –IC- que feia tot just uns dies s'havia negat en rodó, al mig del carrer, a donar suport a Sintel. I així, de la mà, crítics i abstencionistes, van convocar un acte

Només hi van haver 2 mobilitzacions durant el període electoral a Barcelona: contra la il·legalització d'AuB i la repressió i amb motiu dels 6 mesos del Prestige. En les dues hi vam ser. Aquesta va ser la de Nunca Mais Catalunya, el 18/05/03

a la mateixa hora i en el mateix lloc que el nostre, malgrat els havia informat d'aquest la pròpia representant de Sintel. Teníem dues alternatives: seguir estirant la corda a partir del compromís adquirit amb nosaltres, o escurçar el nostre acte i acabar-lo amb la crida de Virginia, en nom de Sintel, a participar de l'altre que també devia presidir ella mateixa amb el compromís que els "unitaris" retardessin l'hora d'inici. Vam triar el segon, prioritzant en coherència amb la

campanya, a Sintel

Aquest segon factor va fer que el nostre acte estigués limitat a 1 hora i que el mig centenar llarg de companys presents no poguessin intervenir en el debat. I encara així, tant per la composició d'aquests companys i companyes, com per les intervencions, va ser una bona mostra del que és avui el nostre partit i la nostra candidatura: John pels immigrants –completat amb la salutació de Salellas, l'advocat dels "immigrants del detergent"-, Armando Varo com a sindicalista, Joan en nom dels joves que s'han vingut mobilitzant en els últims temps, un company turc llegint el comunicat arribat des del seu país, Pere Moliner –secretari de relacions polítiques del PSUC-viu- i Salvador Martínez –alcaldable per EU al Prat- saludant l'acte a la vegada que disculpant la seva absència... van acompanyar les intervencions que van plantejar tant la situació que enfrontem, els objectius de la campanya, i es van tancar amb la proposta de conformar un front de treballadors per a les pròximes autonòmiques. Tot això, compartint la taula amb Sintel i abans de cedir la paraula al seu portaveu i baixar a l'altre acte.

Els pocs vots obtinguts no poden enfosquir l'avanç del grup que, ja sense eleccions, més en el nostre terreny, seguirem construint al mig de les lluites, en la mateixa línia que ho hem fet durant aquests dies.

Victor. CGT

II Conferència de LI

Els pròxims 29 i 30 de juny, Lluita Internacionalista celebrarem la nostra II Conferència. El nostre objectiu central és armar-nos d'arguments, anàlisis i propostes polítiques per al pròxim període de dos anys que, a nivell estatal, estarà marcat per les properes eleccions generals.

No obstant això, fer-ho seriosament ens obliga a partir de més endarrere i de veure al món com un tot. Per això, els nostres primers punts de discussió seran els que fan referència a la situació internacional, la política de la nostra organització internacional durant aquest període i, com no! les tasques que per a nosaltres es desprenen en conseqüència amb el nostre caràcter internacionalista. Allí s'inseriran les experiències viscudes en relació amb els nostres viatges i activitat amb Palestina, amb la revolució argentina, o amb l'últim procés al Paraguai, entre d'altres molts elements que ens permetin comprendre la nova situació creada a partir de la crisi nord-americana i la sortida bèl·lica d'Afganistan primer i de l'Iraq després.

En segon lloc, volem fer el mateix en relació a la situació estatal, arrencant per analitzar el significat dels principals esdeveniments d'aquests dos últims anys amb les mobilitzacions contra la presidència espanyola de la UE, la LOU, la vaga general, el Prestige i les massives mobilitzacions contra la guerra, així com també els recents processos electorals. L'objectiu, tant d'aquest punt com de l'anterior, és concloure amb els trets de la situació que ve i definir amb quins eixos polítics intervenir sobre la mateixa i quines tasques ens marquem. Per això, aquí desglossarem les experiències dels que han estat els nostres principals sectors d'intervenció: joventut, sindical i immigració, tractant de precisar encara més sobre els mateixos, ja sigui per corregir o per aprofundir el camí iniciat.

En tercer lloc volem fer el nostre propi balanç, analitzant encerts i debilitats, per poder superar-los col·lectivament sobre la base de la discussió i la comuna decisió dels plans de construcció del partit que tenim per davant. Esperem sortir de la Conferència amb més precisions, amb resolucions concretes de política i tasques, amb els organismes més adequats per a complir-les, i com no, amb els companys que

considerem deuen estar en la direcció del nostre partit. Esperem amb tot, arrencar encara amb més forces en les lluites dels pròxims dos anys.

Els períodes pre-congressuals són per a nosaltres un temps enriquidor de discussió, debats i intercanvi d'idees, sempre per arribar a concloure amb una o altra política, i unes o altres tasques. Aquest temps voldríem compartir-lo amb tots aquells companys i companyes amb els qui, quotidianament, ens trobem en les lluites, els moviments, els sindicats, els barris, convençuts que a més punts de vista des d'una mateixa perspectiva, més ajustades seran les conclusions. Per això ens dirigim a vosaltres, per convidar-vos a participar de les nostres discussions prèvies i de la Conferència que haurà de tancar-les. Així és com entenem la construcció del nostre partit, i per això és que reiteradament t'hem cridat a construir-lo amb nosaltres. Dóna un pas, i participa dels nostres debats.

Un punt d'aturada: debat per continuar la lluita

Unes trenta persones vam participar el 10 de maig en la Jornada de LI: "l'Iraq: cap a un nou ordre imperialista" per debatre la situació internacional i estatal derivada de la guerra. Vam analitzar la forma en què treballa l'imperialisme avui a escala mundial, tant des del punt de vista polític com econòmic. També vam discutir la política del govern d'Aznar, el perquè dels seus vincles amb l'imperialisme yanqui, el paper de la monarquia i la lògica de la repressió a Euskadi. Tampoc no vam oblidar la política de l'esquerra institucional i les burocràcies sindicals. Les formes de lluita contra el govern, l'anàlisi de la descomposició del moviment antiguerres i les alternatives d'organització van centrar bona part de la polèmica. Per acabar, vam parlar d'alguns dels trets que identifiquen el trotskisme. Tot plegat un debat viu, amb punts de vista molt diversos d'activistes del moviment antiguerres que van enriquir molt la discussió.

Us esperem a la propera jornada!

El govern del 22%

El proper 25 de maig, el peronista Néstor Kirchner (candidat d'una de les fraccions del peronisme i impulsat per Eduardo Duhalde) assumirà com a nou president electe d'Argentina. Aquestes eleccions van significar un èxit de la burgesia i l'imperialisme en la seva política de recomposar el règim que havia estat pràcticament destruït per la revolució oberta al desembre del 2001. Ara voldran aprofitar aquest pas per intentar desviar completament el procés revolucionari. Però, com veurem, aquest enfortiment és, encara, molt parcial i relatiu. Per això, encara que avui estem vivint un període de reculada, considerarem que la revolució no ha estat derrotada.

I el "que s'en vagin tots"?

Una de les característiques de la revolució argentina va ser l'ampli arc social que va participar de les mobilitzacions: des de les franges més castigades i marginades de desocupats fins a sectors petit-burguesos, empobrits per la crisi i estafats pel "corralito" bancari. Al costat de la brega contra

que ja s'havia manifestat en l'anomenat "voto bronca" de les eleccions d'octubre del 2001, preannunciant l'esclat revolucionari.

El resultat de l'últim procés electoral, tant per la quantitat de vots positius com pels candidats que van ser més votats, mostra que amplis sectors del moviment de masses han retrocedit en la seva consciència antirègim i han tornat, encara que sense cap entusiasme ni credibilitat, a intentar canviar alguna cosa a través de les eleccions. Encara que els va costar (les enquestes diuen que fins 15 dies abans de les eleccions encara es mantenia un 30% que es manifestava pel rebuig), el govern i l'imperialisme van aconseguir el seu objectiu. En altres paraules, el que s'en vagin tots! va ser reemplaçat pel "vot útil". ¿Com va passar això?

Un respir en l'economia

La burgesia i el govern es van veure afavorits pel canvi produït en la dinàmica econòmica. Després de la brutal caiguda soferta en els últims anys (el PBI va caure gairebé un 25% entre 1998-2002), s'estima que el 2003 creixerà un 4%. L'explicació és senzilla: la devaluació va significar una gran rebaixa en dòlars dels salaris i altres costos. Això va permetre mantenir un alt valor en dòlars de les exportacions, mentre les importacions es van reduir a la meitat. El saldo positiu de la balança comercial, sumat a que només es va pagar un terç del deute extern, va permetre recompondre les reserves del Banc Central, tranquil·litzar al dòlar i millorar la recaptació impositiva. Va començar també un cert procés de substitució d'importacions en branques com els tèxtils, vestit, sectors metal·lúrgics, etc.

El govern i la burgesia van utilitzar aquesta recuperació per a desbloquejar sectors que venien amb molta brega i integrant el camp de la revolució, com la baixa burgesia i la petita-burgesia agrària i comercial, que van passar de les cassolades i les assemblees

populars al vot. També va poder desmuntar la bomba de temps del "corralito" bancari, evitant l'esclat del sistema financer. A més, van ampliar el seu marge de maniobra per atorgar menjar i subsidis als desocupats i donar un augment salarial als sectors privats. Així van poder desbrossar el camí cap a les eleccions.

No obstant això, **la recuperació encara no se sent en l'economia obrera i popular** que, per contra, s'agreuja cada vegada més: la pobresa ja arriba gairebé al 60% i la misèria supera el 25%. La desocupació i la subocupació sumen prop del 40% de la població activa. En altres paraules, diversos graons més avall, es repeteix el desenvolupament en tisores viscut amb Menem: l'economia creix però el nivell de vida de les masses baixa. I aquest és el substrat que fogoneja, des del més profund, el procés revolucionari.

El problema clau: l'absència d'una direcció revolucionària

Però la situació econòmica per si mateixa no bastaria, ni de bon tros, per explicar l'actual reculada de la revolució. Des de l'inici del procés el problema clau del mateix ha estat l'absència d'una direcció revolucionària. Però si durant un any i mig no s'ha avançat en aquest punt, existeixen responsables d'això. La revolució i la traïció de les direccions tradicionals dels organismes de masses va col·locar a l'esquerra (i als trotskistes) enfront de la possibilitat de convertir-se en la direcció d'alternativa. El MST era la principal direcció de les Assemblees Populares; el PO, del sector més combatiu dels "piqueteros", Zamora era la figura política de més prestigi entre les masses. Però tota aquesta gran expectativa es va anar frustrant. Tant el MST com el PO, van anar "aparatzant" i destruint els organismes que dirigien. En comptes d'impulsar el seu desenvolupament i de tenir des d'ells una política cap als sindicats tradicionals (on encara estaven la major part dels treballadors) els van ignorar i, al mateix temps, van tractar de convertir als nous organismes que dirigien en col·laterals dels seus partits. Política que, lamentablement, també va ser assumida per altres organitzacions d'esquerra, com el

l'imperialisme i el seu saqueig, el qual havia provocat l'enfonsament del país, els va unir l'odi al règim, als partits i als polítics que havien estat agents i còmplices d'aquest saqueig, expressat en la consigna "Que s'en vagin tots!". Alguna cosa

PTS amb Brukman, el MAS amb la FTC. Zamora, per la seva banda, no va aprofitar el seu pes per a cridar a construir cap corrent.

Un fet determinant va ser la divisió dels actes del 1er de Maig de l'any passat, precedit per les "trompadas" entre el MST i el PO davant de les Assemblees Populares en Parque Centenario. Després es va obrir una altra possibilitat entorn del Bloc Piquetero quan les mobilitzacions del 27 de juny de repudi als assassinats del Puente Pueyrredón. Però les accions de PO van tornar a frustrar aquesta possibilitat. I aquests dos corrents van culminar la seva política sumant-se al procés electoral i sumant les seves forces per convèncer del poder de "canvi" que tenia el vot per la positiva.

Un enfortiment relatiu

Aquest enfortiment del règim ja havia estat percebut pel govern i la burgesia fins i tot abans de les eleccions, i ho van aprofitar amb un gir repressiu sobre expressions simbòliques de la revolució, com el desallotjament de la fàbrica Brukman i la detenció de Pepino Fernández, dirigent de la UTD de General Mosconi, posteriorment alliberat. No obstant això, cal assenyalar que es tracta d'un enfortiment, ara com ara, relatiu, tant per raons estructurals com superestructurals.

En el terreny superestructural, perquè si bé "els de dalt" van aconseguir ficar a la majoria del moviment de masses dins les eleccions, Kirchner només va aconseguir en la primera volta una fracció electoral minoritària, tot just el 22,4% de vots, la meitat dels quals, com ell mateix va reconèixer, són "un préstec" de Duhalde. La maniobra havia de ser completada amb un "ballotage" a l'estil francès que permetés disfressar aquesta realitat. Però la renúncia de Menem a participar de la segona volta va ser un veritable tir sota la "línia de flotació del règim" perquè posa en evidència aquest caràcter feble i minoritari del futur govern. I aquesta debilitat també s'estén al conjunt del règim les principals eines del qual, els partits patronals, segueixen en profunda crisi: la UCR gairebé ha desaparegut i el PJ està irreversiblement fracturat. Juntament amb això, la burgesia i l'imperialisme, que es van unificar

per impulsar les eleccions, estan dividits sobre el projecte econòmic i també sobre com abordar els pròxims passos per enfrontar la revolució.

Per això, creiem que el futur govern serà feble. I serà aquest govern feble qui haurà d'aplicar el "tarifazo" dels serveis (una cosa que pot resultar intolerable en les actuals condicions socioeconòmiques), l'anomenada "segona reforma de l'Estat", la privatització dels bancs Nació i Província de Buenos Aires, i altres mesures exigides pel FMI per garantir el pagament del deute extern i continuar la colonització del país.

I els treballadors i les masses, encara que confosos, no estan derrotats ni de bon tros. Per això, si bé van aconseguir desallotjar Brukman, no van poder fer-lo amb la ceramista Zanón, a Neuquén: una massiva mobilització i una vaga general a la província van obligar el jutge a fer marxa enrera. Un fet molt important és que, aquest any, ha hagut diverses lluites salarials triomfants dels treballadors ocupats: camioners, conductors d'òmnibus, ferroviaris, energia elèctrica, etc. El que pot indicar una tendència molt important per al procés. En el sector de treballadors estatals i docents, per la seva banda, s'està construint un fort corrent d'oposició contra la burocràcia sindical de la CTA, el que indica també una preparació per a lluites futures. Existeixen aleshores, **dues hipòtesis bàsiques sobre les perspectives immediates.** La primera d'elles és que **el futur govern, malgrat la seva debilitat inicial, vagi aconseguint derrotar el moviment obrer i de masses i així aconsegueixi enfortir-se i anar tancant el procés revolucionari.** Salvant les distàncies, una cosa similar al que va ocórrer amb Menem en el període 1989-1991.

La segona és que **la resposta del moviment de masses, encara que sigui inicialment dispersa, accentui la debilitat del govern i vagi posant-lo en escac, reobrint així un període d'ascens revolucionari,** com va ocórrer recentment a Bolívia amb Sánchez de Losada. Creiem que aquesta és la hipòtesi més probable i, des del FOS i la LIT-CI, intentarem contribuir perquè així sigui.

*Alejandro Iturbe . FOS
(secció argentina de la LIT-CI)*

Mexico

SNRT d'Euzkadi a Alemanya

Al periòdic LI 40 informàvem de la resposta dels treballadors a l'intent de desallotjament per part de la policia de l'empresa Euzkadi, propietat de la multinacional alemanya Continental. També vam informar de la seva perspectiva de gira per Alemanya a partir del 20 de maig a fi d'exigir una solució a la Continental. Mentre a Mèxic seguia la lluita. Fem un extracte de les últimes informacions rebudes al tancament d'aquest periòdic, tant des de Mèxic com des d'Alemanya, a través dels companys del POS (secció mexicana de la LIT-ci).

La mobilització a Mèxic, ha tornat a assolir tal envergadura com perquè els diputats federals es pronunciïn sobre el conflicte laboral a la planta de la companyia de pneumàtics Euzkadi. Així ho informava el periòdic *Públic* de Guadalajara el 20/5/03 . "Demanen al secretari del Treball compleixi la llei": La Comissió de Treball i Previsió Social de la Cambra de Diputats va exhortar al secretari del Treball i Previsió Social, Carlos Abascal Carranza, i al president de la Junta Federal de Conciliació i Arbitratge (JFCA), Virgili Mena Becerra, perquè en relació a la vaga dels treballadors de la planta d'Euzkadi, a El Salto, "compleixin estrictament amb el que disposa l'article 123 de la Constitució i la *Llei Federal del Treball*". També, els diputats federals insten a la JFCA i a les autoritats civils "a fer respectar les garanties dels vaguistes,...".

D'aquest costat de l'oceà, la delegació del sindicat SNRT de l'empresa Euzkadi, el 27/05/03 ens feia arribar aquestes línies: "Companys; a continuació els

informem sobre les activitats que la delegació del SNRTE ha realitzat aquest 26 de maig a Alemanya, primer hem de comentar-los que tal com vam quedar a l'assemblea general d'accionistes del 23 de maig a Hannover, el dia d'avui li hem lliurat al representant de relacions públiques de Continental, Heimo Prokop, el document on li expressem a l'empresa la nostra intenció de resoldre el conflicte per la via de la negociació (...). Per altra banda, els informem que avui viatgem la delegació en el seu conjunt al port d'Hamburg, on hem estat rebuts per un grup de companys sindicalistes d'aquesta ciutat, que a més d'assabentar-se al detall del nostre conflicte es solidaritzen amb nosaltres i en una col·lecta espontània reuneixen 170 euros, que de segur serviran en molt als treballs de la delegació o a les despeses de vaga del sindicat, no obstant això al marge de la quantitat el més important és l'aspecte de la solidaritat internacionalista dels treballadors alemanys.

Demà viatjarem a la ciutat de Bonn, on tindrem una reunió amb els companys de la fundació Frederich Ebert, amb seu a aquesta ciutat, posteriorment a la tarda viatjarem novament a Berlín per preparar-nos per la trobada convocada pel ministeri d'Economia i del Treball del govern alemany i al que esperem assisteixi l'ambaixador de Mèxic a Alemanya, així com les organitzacions que tant ens han recolzat a la gira per aquest país, com són; FIAN, Germanwatch, EED, ATTAC i els sindicats alemanys DGB i IGBC, així com els mitjans de comunicació internacionals (...). Bé, companys els seguirem informant sobre els avanços d'aquesta important gira del SNRTE per Alemanya.

Fraternalment;

*Delegació del sindicat a
Alemanya.*

França, 13 de maig Jubilacions i serveis públics

Més d'un milió al carrer

Els atacs empresos pel govern francès abarquen en realitat tres aspectes que se situen, en major o en menor grau, en el conjunt de la Unió Europea: l'educació, la salut i les jubilacions. A França, l'estat centralitzat o *jacobí* constitueix una herència de la Revolució de 1789. És tot aquest edifici el que la llei de descentralització del govern Raffarin pretén demolir, per posar així al país d'acord amb els tractats europeus. A més d'un projecte de liquidació de la laïcitat (a través de la redacció d'una Constitució per a la UE), la descentralització implicarà l'atomització de la majoria dels serveis públics nacionals, tant els de l'Administració (educació, salut...), com els de les empreses nacionalitzades (transports, gas, electricitat...) I això serà només el preludi, ja sigui a una privatització, ja sigui de la simple desaparició. Ara, el govern ha decidit posar també a tots els assalariats no docents de l'educació nacional (agents tècnics, administratius, metges escolars, consellers pedagògics, etc.), sota l'autoritat de les «*col·lectivitats territorials*». Per mitjà d'aquest subterfugi, l'Estat es desfarà de milers de llocs de treball que, posteriorment, podran ser suprimits o privatitzats més fàcilment. I el govern vol estendre aquest procediment a tots els sectors públics. Des de ja, els primers afectats són la salut i l'educació, sectors que així produiran milers d'euros d'estalvis que s'empraran per a satisfer als criteris monetaris del Tractat de Maastricht i per disminuir els impostos de la burgesia. En resum, es tracta d'una política ultra liberal, pura i dura, a mida de l'anomenat «*consens de Washington*».

Any 2003 : perill imminent !

Amb el projecte de contra-refor-

ma del sistema de jubilacions i, per tant, de la Seguretat Social, el govern de Chirac-Raffarin ha llançat un atac en tota regla contra les conquestes socials arrencades el 1945. Fins l'any 1993, totes les categories de treballadors havien de cotitzar durant 37,5 anualitats per poder-se jubilar a l'edat de 60 anys (i en molts casos abans), percebent una pensió màxima. L'objecte de la contra-reforma (origen de les vagues actuals) és liquidar les garanties d'aquest sistema augmentant la quantitat d'anualitats, duent més enllà de 60 anys l'edat legal de la jubilació i rebaixant les sumes de les pensions. Les finalitats de la contra-reforma són, d'una banda, donar enormes estalvis a la patronal sobre les seves «despeses» de finançament de pensions; d'altra banda, transformar el sistema de previsió social en sistema d'assegurances privades. Encara que la contra-reforma no els esmenti tots (de moment), de fet tots els règims de Seguretat Social estan en perill de mort. I encara que cadascú quedarà «lliure» de jubilar-se als 60 anys, això seria amb pensions de misèria i, per tant, una llibertat il·lusòria.

Els «fons de pensió per capitalització» són en realitat l'objectiu estratègic de la contra-reforma. És a dir, substituir un sistema basat en la solidaritat obrera entre les generacions (i que no produeix cap plusvàlua capitalista) en estalvi individual, segons el principi de les assegurances privades. Es tracta simplement de captar un màxim de capital (els milions d'euros de les fins ara cotitzacions socials) per dirigir-lo a la borsa i aconseguir així un instrument «competitiu» enfront dels fons d'EUA i britànics.

El partit socialista, que reflexiona des de fa ja diversos anys sobre una

«reforma» de l'actual sistema de jubilacions, difereix només en alguns detalls amb els projectes del govern Chirac-Raffarin. I cap de les mocions presentades al pròxim congrés del PS (ni tan sols les mocions de les tendències «crítiques») s'oposa a la contra-reforma. Per descomptat, el govern compta amb el suport incondicional del gremi patronal francès, el MEDEF. A més, aquest ja ha anunciat clarament que «els empresaris no pensen posar ni un centau més en les jubilacions». I, per a major eficàcia en aquests temps de contra-reforma, MEDEF s'ha dotat d'un marc de «negociació» amb els sindicats obrers, l'anomenada «Refundació Social». Les principals federacions sindicals obreres s'han associat a aquesta «idea far» de la «Refundació Social» i han acceptat de negociar amb el MEDEF les premisses de la destrucció del conjunt de les conquestes socials dels treballadors. No obstant això, totes les direccions han hagut de cridar a la vaga i la manifestació, atès que el govern no està disposat a negociar ni tan sols les formes i, sobretot, gràcies a l'enorme pressió dels treballadors.

La vaga general a l'ordre del dia

L'1 de febrer, malgrat les dificultats, milers i milers de treballadors es van manifestar contra el projecte Raffarin. El 3 d'abril, nou dia de vaga i altres tants manifestants; tot i el sabotatge de les direccions sindicals, alguns seguicis alçaven ja la consigna de vaga general. Va venir després la manifestació del 1r de Maig, més massiva que de costum, el tema principal de la qual va ser la defensa de les jubilacions i el rebuig de la descentralització; una vegada més, diversos seguicis es van pronunciar per la vaga general o van cridar a la vaga indefinida, especialment els treballadors de l'educació nacional. Encara sense convocar a la vaga general, totes les confederacions sindicals van cridar a la vaga per al 13 de maig; però com en les dates precedents, la preparació de la mobilització per part de les direccions no ha estat a l'altura de l'esdeveniment. En aquest context, alguns sectors de l'educació nacional ja estan des

de fa algun temps en vaga. Així, per exemple, l'illa de La Reunió (departament d'ultra-mar), que duu 5 setmanes en vaga amb manifestacions de 25.000 persones sobre 800.000 habitants. En realitat, en tots els sectors els treballadors aspiren a generalitzar les mobilitzacions per arribar a la vaga general, en oposició als moviments parcials i atomitzats a través dels quals les direccions intenten ofegar el moviment.

«Avui estem al carrer i demà tornarem!» Aquest va ser un dels eslògans de les 117 manifestacions organitzades a tot el país. La participació va ser massiva i fins les xifres oficials (de

la policia) reconeixen més d'un milió de manifestants. Els sindicats parlen de dos milions a nivell nacional i 250.000 a París. Tots els sectors estaven representats: públics, privats, vells, adults i moltíssims joves, actius i jubilats corejant l'eslògan de 1995: «tots junts!». I tot i que els transports públics estaven paralyzats, els vaguistes van sortir en massa a manifestar-se. **La unió entre treballadors del sector públic i del sector privat s'està realitzant.** Al moment d'escriure aquestes línies, la quantitat exacta de vaguistes encara no es coneix però s'estimen del 90% als hospitals, 70% a l'educació nacional, 45% a correus, més de 55% als ferrocarrils i als transports públics de la regió parisenca:

aquestes són les estadístiques reconegudes pels empresaris (estan, per tant, per sota de la realitat).

Alguns sectors, com ferrocarrils anuncien ja que perllongaran la vaga. Per la seva banda, el secretari general de la CGT, Thibault (principal confederació, determinen per la seva importància històrica política i numèrica) crida el ministre «a obrir veritables negociacions». El secretari general de la CFDT (confederació d'inspiració social cristiana, la segona en importància favorable a les jubilacions «a la carta», es declara aquesta tarda: «disposat a anar fins el fons per millorar el projecte» del govern. El ministre, per la seva banda, declara que «no farà cas de missatge d'aquells que rebutgen la reforma» però que està disposat a «escoltar a tots aquells que desitgen treballar per millorar el projecte». La CGT-FO (escissió de 1947 de la CGT) federació amb gran pes en el sector públic, en cara que favorable a «una reforma», és l'única realment hostil al projecte del govern. Tanmateix, fins la data, no ha cridat a la vaga general.

Tothom reconeix que aquest és el moviment de vaga i de manifestació més important des de la gran vaga general de 1995. I al primer ministre Raffarin declarant aquests últims dies que «no és el carrer qui governa», moltes pancartes d'avui han recordat que «és el carrer qui el va dur al poder», fent referència a la victòria de 80% de Chirac (dreta) enfront de Le Pen (extrema dreta). Més enllà de les reivindicacions sobre les jubilacions, el moviment tendirà a partir d'ara a plantejar la qüestió del govern, qüestió que les direccions sindicals lligades a la difunta «esquerra plural» no poden en cap cas permetre que es planteji.

A la llum dels esdeveniments, podem concloure que la jornada d'avui imposa una crida immediata a la vaga general unitària.

Teresa i Jean-Louis
París, 13 de maig 2003.

Cimera del G8 en Evian

Els imperialistes més forts recuperen la unitat

La població francesa d'Evian acull entre l'1 i el 3 de juny una cimera de Caps d'Estat del G8, el grup dels 8 països més poderosos del món: EUA, Alemanya, Gran Bretanya, França, Itàlia, Japó, Canadà i

Rússia. L'agenda de la reunió preveu l'aprovació de mesures en matèria de lluita antiterrorista i de seguretat, i un seguit de discussions que, sota la retòrica de la defensa de la democràcia, l'adopció de fórmules de «responsabilitat ecològica i social»- no faran sinó

augmentar l'explotació dels treballadors i l'opressió dels pobles del planeta. La crisi de l'Iraq ha quedat enrere: els grans imperialismes tornen a posar-se d'acord.

El G8 sorgeix d'una reunió convocada el 1973 pel president francès Giscard d'Estaing, a la qual van assistir Alemanya, EUA, Japó, Gran Bretanya i Itàlia, per aprovar mesures davant la crisi del petroli. Des d'aleshores s'han reunit anualment, i van formar -afegint el Canadà- el G7. A la cimera de Birmingham de 1998 es va decidir incorporar oficialment Rússia. El G8 és l'organisme que agrupa sense embuts els més forts del planeta, sense que destorbin socis menors. Els països del G7 representen només un 10% de la població i un 16% de la superfície del planeta, però controlen el 60% de la riquesa mundial. No hi ha cap problema, en canvi, per convidar a la reunió alguns països liderats per dictadures sanguinàries, amb els quals es

volen aconseguir acords econòmics: Algèria, Nigèria, Marroc i l'Aràbia Saudita. També s'ha convidat Brasil: Lula hi anirà, sense complexos, i el més probable és que faci una intervenció tan penosa com la de l'any passat davant el Banc Mundial. És evident que, en una reunió d'aquest tipus, no hi ha cap possibilitat de defensar els interessos dels exclosos del món: és com pretendre que el reu pugui «dialogar» amb el botxí.

La reunió del G8 a Evian es dona en un moment de crisi econòmica i exacerbació de les desigualtats socials, davant el qual els imperialismes reaccionen augmentant la repressió i renovant les polítiques liberalitzadores per beneficiar les grans empreses. De fet, va ser el G8 qui va estar al davant de la creació de l'Organització Mundial del Comerç i no és casual que s'hagi triat el marc de l'estació termal d'Evian, aïllada entre muntanyes, un gran llac i dues fronteres i, per tant, lluny de l'abast dels moviments antiglobalització, que esperen poder bloquejar la ciutat.

A banda de les mobilitzacions a Evian, cal aconseguir manifestacions arreu, que posin al centre la lluita contra l'imperialisme, recolzant el combat en el qual s'estan deixant la pell els pobles de l'Iraq i de Palestina.

Cristina

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquíens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://personal.telefonica.terra.es/web/luchainternacionalista/>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI